

Kwiecień, Nr 4/2025 (269)

Informator parafialny

Parafii Ewangelicko-Augsburskiej
w Słupsku

*Czy serce nie biło nam mocniej,
gdy mówiłeś do nas w drodze?*

Łk 24,32



Parafia Ewangelicko-Augsburska w Słupsku

ul. Krzywa 1, 76-200 Słupsk

Kontakt: slupsk@luteranie.pl

tel.: 00 48 (0) 59 842 25 77

Nr konta: PL **2516001462181683686000001**

KOD SWIFT: PPABPLPK

Duchowny:

Proboszcz: ks. Wojciech Froehlich

e-mail: wojciech.froehlich@luteranie.pl

tel. 00 48 59 842 25 77, kom. 605 556 749

Adresy kościołów i kaplic:

Kościół Świętego Krzyża: Słupsk ul. Słowackiego 40

Kaplica w Lęborku: Lębork, ul. Wojska Polskiego 47

Strony internetowe:

www.slupsk.luteranie.pl • www.luteranie.pl

Zdjęcie na okładce: Wojciech Froehlich

Korekta: Anna Froehlich

Słowo duszpasterza

Czy serce nie biło nam mocniej, gdy mówiłeś do nas w drodze?

Łk 24,32

Drodzy w Chrystusie!

Bardzo często nasze życie przyrównujemy do drogi. To bardzo trafne porównanie, bo każdego dnia wędrujemy i zbliżamy się do określonego celu. Na drodze życia spotykamy różnych ludzi. Z jednymi przemierzamy dłuższy, z innymi krótszy odcinek drogi naszego życia. Każde spotkanie innego człowieka jest lekcją, z której uczymy się czegoś o sobie i o innych. Odkrywamy to, czego nie zauważaliśmy, albo nie chcieliśmy zauważać. Poznajemy siebie, nasze reakcje, nasze emocje, nasze granice.

Niebawem będziemy obchodzić najważniejsze chrześcijańskie święta. Przypominać będziemy sobie i światu o tym, że Chrystus zmartwychwstał, że po drodze naznaczonej cierpieniem i śmiercią ostatecznie zadaje cios śmierci i otwiera wierzącym drogę do życia wiecznego.

Jednym z zmartwychwstaniowych wydarzeń opisanych w Ewangeliach jest droga dwóch uczniów do Emmaus i spotkanie ze zmartwychwstałym Jezusem. Spotykają Go ale



ks. Wojciech Froehlich

proboszcz

nie poznają. W swojej świadomości są przekonani o tym, że wraz ze śmiercią ich Nauczyciela wszystko się skończyło. Ich nadzieje na zmianę legły w gruzach, bo przecież myśleli, że On odkupi Izraela... Byli rozczarowani, może czuli się oszukani, bo przecież miało być inaczej.

Jednak tak naprawdę to ich oczy były zamknięte, nakierowane na nich samych, na ich oczekiwania, projektowały ich wyobrażenia, a skoro te się nie spełniły to oznaczało to dla nich porażkę.

Tę beznadziejną sytuację zmienia jednak Jezus, który nie słowem, ale gestem łamania chleba przy stole uświadamia im, że są w błędzie, że to nie porażka, ale że są świadkami nowego otwarcia i wypełnienia obietnicy o pojednaniu Boga z człowiekiem.

Jezus idzie także u twojego boku...

Z modlitwą
i błogosławieństwem
Wasz Duszpasterz

Hosanna



ks. Wojciech Froehlich

Proboszcz

Wiara jest gwarancją tego, czego się spodziewamy, dowodem istnienia rzeczy, których nie widzimy. Przez nią zostało dane świadectwo przodkom. [...] Dzięki wierze Abraham okazał posłuszeństwo wezwaniu, aby wyruszyć na miejsce, które miał wziąć w dziedzictwo. Wyruszył nie wiedząc, dokąd zmierza. Dzięki wierze przebywał w Ziemi Obiecanej jako obcej, mieszkając pod namiotami z Izaakiem i Jakubem, współdziedzicami tej samej obietnicy. Oczekiwał bowiem miasta zbudowanego na trwałych fundamentach, którego budowniczym i twórcą jest Bóg. Dzięki wierze też bezpłodna Sara, choć była w podeszłym wieku, otrzymała moc wydania potomstwa, gdyż za godnego wiary uznała Tego, który złożył obietnicę. Dlatego z jednego człowieka, i to prawie obumarłego, zrodziło

się potomstwo tak liczne, jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza, którego nie można zliczyć. [...] Ci wszyscy jednak, choć wykazali się wiarą, nie doczekali się spełnienia obietnicy. Bóg bowiem ze względu na nas przewidział coś lepszego, żeby bez nas nie osiągnęli doskonałości. Skoro więc mamy wokół siebie tak wielką liczbę świadków, odrzucmy wszystko, co nam przeszkadza oraz grzech, który nas otacza, i wytrwale biegnijmy w wyznaczonych nam zawodach. Wpatrujmy się w Jezusa, który jest twórcą naszej wiary i ją doskonali. On to zamiast zapewnionej Mu radości wziął krzyż, nie myśląc o jego hańbie i zasiadł po prawej stronie tronu Boga.

Hbr 11,1.2 (8-12.39.40); 12,1-3

Drodzy w Jezusie Chrystusie!

Niedziela Palmowa kojarzy nam się przede wszystkim z tryumfalnym wjazdem Jezusa do Jeruzolimy. Relację z tego wydarzenia czytaliśmy w wersji ewangelii Janowej, możemy ją także znaleźć u ewange-

listów Mateusza i Łukasza. Rozpościerane przed Jezusem na drodze gałęzie palm oraz szaty uczestników wydarzenia tworzyły szczególnie dywan, po którym Jezus wjeżdża do stolicy. Obraz ten jest piękny, barwny, budzący nadzieję i bardzo plastyczny. Chyba dość łatwo nam sobie wyobrazić tę scenę i usłyszeć dźwięk słów

Hosanna Synowi Dawidowemu, ale dlaczego ludzie tak bardzo się cieszyli, tak skandowali na cześć Jezusa? Odpowiedź wydaje się prosta. Byli zmęczeni rządami Rzymian,



którzy okupowali ich kraj. Nie czuli się swobodnie we własnej ojczyźnie. W Jezusie dostrzegali nadzieję, przecież on pochodził z rodu króla Dawida, a Dawid mimo wszystko był dobrym królem. Teraz pojawia się jego potomek, ktoś, kto może odmienić los Ludu Wybranego... dla-

tego wołają Hosanna Błogosławiony, który przychodzi w imieniu Pana, Król Izraela! W tym wołaniu zawarte jest nie tylko oddanie chwały potencjalnemu władcy, ale a może przede wszystkim wołanie o pomoc, o doprowadzenie do zmiany sytuacji życiowej i politycznej. To były główne motywy, którymi kierowali się zebrani na uli-

cach Jeruzolimy ludzie. Kiedy jednak okazało się, że Jezus nie ma zamiaru wstępować na tron i zarządzać Izraelem, retoryka tłumu uległa diametralnej zmianie.

Co możemy powiedzieć o tych ludziach? Jakimi ich widzimy? Na pewno są to ludzie pełni nadziei, ale też zdeterminowani, ludzie przekonani o swoich racjach i uzewnętrzniający swoją niechęć do sytuacji w jakiej przyszło im żyć. Może widzimy ich jako ludzi, którzy są w stanie poświęcić wiele dla sprawy, ale pod jednym warunkiem, że wszystko będzie się toczyć według ich scenariusza. Nie dopuszczają innego obrotu spraw.

Kiedy okazuje się, że Jezus nie spełni ich oczekiwań zmieniają swoje hasła uznając Go za zdrajcę narodu, a zdrajców należy przecież eliminować, dlatego na dziedzińcu pałacu Piłata wołają teraz *Ukrzyżuj go! Ukrzyżuj Go!*

Wydarzenia związane z wjazdem Jezusa do Jerozolimy możemy traktować jako fakt, jako wydarzenie z życia Jezusa, ale także jako narysowanie ludzkich postaw i tego jak szybko te postawy mogą ulegać zmianom i to diametralnym. Bywa, że ludzie zaangażowani w Kościół, w jakimś momencie od niego odchodzą, a z kolei inni, którzy nie byli wcześniej zaangażowani odnajdują w Nim swoje miejsce. Od czego to zależy? W kontekście chrześcijaństwa od tego w jakiej kondycji jest wiara człowieka.

Zastanówmy się zatem nad tym czym jest dla nas wiara, jakie miejsce w naszym życiu zajmuje? Jakie są jej owoce?

Autor listu skierowanego do chrześcijan żydowskiego pochodzenia nazywanych w tytule listu Hebrajczykami, podaje można powiedzieć definicję wiary pisząc, że jest ona gwarancją tego, czego się spodziewamy, dowodem istnienia rzeczy, których nie widzimy (w. 1). Wiara związana jest zatem z zaufaniem. Tego zabrakło ludziom, którzy witali Jezusa w Jerozolimie. Może dlatego, że nie zrozumieli sensu misji Jezusa oraz przesłania o Królestwie Boga, które nie miało znamion ziemskiego królestwa, a uwolnienie jakie głosił Jezus nie było uwolnieniem spod okupacji wroga. Dla ludzi tych ważne było tu i teraz, a nie coś co związane było z tak dalekosiężnym myśleniem, jakim jest wieczność. Dla podkreślenia istoty wiary w życiu człowieka autor listu przytacza postaci doskonale znane odbiorcom treści listu. W wybranych na dzisiejszą niedzielę wersetach czytamy o Abrahamie, Sarze, Izaaku i Jakubie, ale wcześniej wspomniani są także Abel, Henoch czy Noe. To byli ludzie wiary i zaufania. Ludzie, którzy doświadczyli Boga w Jego działaniu i w wypełnianiu danych obietnic. Abraham na polecenie Boga udał się w podróż. Nie znał jej celu, nie wiedział przez jakie doświadczenia będzie musiał przechodzić. Jednak to nie spowodowało, że nie podjął wyzwania. Nawet momenty bardzo trudne, jak oczekiwanie Boga, że swojego jedy-

nego syna złoży Mu w ofierze na górze Moria nie zachwiały jego zaufaniem.

Po raz kolejny w naszym życiu wyruszamy w drogę, aby współuczestniczyć w wydarzeniach, które dają szansę na zmianę losu człowieka. To także dla Jezusa nie była łatwa droga. Niewyobrażalny ból i cierpienie jakie mu zgotowali Jego oskarżyciele był jeszcze przed Nim. Nie wahał się jednak, choć inaczej niż Abraham znał cel swojej misji. Jednak mimo tego, iż wiedział co Go czeka było coś, co nie pozwalało Mu z tej drogi zejść. To była Miłość. Miłość bezwarunkowa, także do tych, którzy się odwrócili, bo poczuli się rozczarowani, miłość do tych, którzy nie mogli się pogodzić z faktem, że Jezus rozegrał wszystko według Bożego scenariusza. Miłość do zagubionych w życiu, miłość do słabych,


miłość do kobiet, mężczyzn, dzieci. Miłość, którą Bóg otacza całe swoje stworzenie, swój lud, swój Kościół. Jaką daję albo chcę dać Mu odpowiedź na tę miłość?

Będziemy przeżywać kolejny Wielki Tydzień. Może będzie to czas spotkania w kościele, może wysłuchania nagranego kazania, może udział w nabożeństwie telewizyjnym, radiowym czy transmisji internetowej.

Niezależnie od tego jak będziesz ten czas przeżywać, jak będziesz obchodzić zbliżające się Święta Zmartwychwstania Pańskiego, jest to czas na Twoją szczerą odpowiedź. Wielu Bogu już odpowiedziało i w ten sposób złożyło świadectwo swojego zaufania i wiary, tak jak uczynili to Abraham czy Noe. Bóg chce abyś i ty znalazła abyś i ty znalazł się w tym gronie. Amen.

KALENDARZ I WYKAZ OFIAR OGÓLNOKOŚCIELNYCH

- | |
|---|
| 1. Fundusz Socjalny (sty.): 369,00 zł |
| 2. Fundusz Stypendialny (luty): 350,10 zł |
| 3. Diakonia Polska (1. n. pas.): 669,70 zł |
| 4. Fundusz Bratniej Pomocy im Gustawa Adolfa: IV-VI |
| 5. Skarbonka Diakonijna: IV |
| 6. Ofiara żniwna na Domy Opieki: X |
| 7. Fundusz Ewangelizacyjno-Misyjny: IX |
| 8. Ofiara na diasporę: XI |



**EWANGELICKIE POMORZE
MIEJSCA I LUDZIE**

Słupsk i Pomorze Środkowe, to obszar, którego mieszkańcy są przywiązani do przestrzegania prawd biblijnych, ale i otwarci na nowinki religijne. Początki Reformacji na terenie miasta datuje się na 1517 r., kiedy to doszło do poważnego sporu z miejscowym duchowieństwem w sprawach podatkowych. Szerzenie podglądów Lutra zaowocowało przyjęciem luteranizmu przez słupszczan w 1525 r.

Po oficjalnym wprowadzeniu Reformacji Słupsk stał się miejscem pierwszej wizytacji kościelnej kierowanej przez J. Bugenhagena. Tutaj też siedzibę miała jedna z trzech superintendentur generalnych Pomorza.

Wiek XVIII obrodził aktywnością pietystów, którzy stworzyli jeden z najaktywniejszych na Pomorzu ośrodków tego ruchu. Istotną rolę w ruchu pietystycznym odgrywali duszpasterze z powiatu słupskiego. Jeden z nich P. Schimansky był herrnhutystą.

W XIX w. przychyłność mieszkańców wobec nowinek religijnych oraz silne przywiązanie do prawd biblijnych, pozwoliły na działalność na tym terenie postaci znaczących w dziewiętnastowiecznym przebudzeniu religijnym, takich jak filozof F. Schliermacher, czy kompozytor G. Knak.

W latach trzydziestych i czterdziestych XX w. na terenie Pomorza Środkowego w Kościele ewangelickim ścierały się wpływy faszystów i ich przeciwników. W opozycji wobec biskupów K. Thoma i L. Müllera działało wielu członków Kościoła Wyznającego, w tym m.in. D. Bonhoeffer.

W Informatorze Parafialnym prezentujemy miejsca i osoby ważne dla dziejów pomorskiego ewangelicyzmu.

ROKITY

Zarys dziejów Rokit

Rokity (niem. Groß Rakitt, kasch. Wielżé Roczitzi) to duża wieś ok. 45 km na południowy wschód od Słupska i 26 km na północny wschód od Bytowa. Starsze formy nazwy to Rokitke (1377) i Rakitken (1601). Nazwa ma charakter topograficzny, pochodzi od „rokita”, czyli gatunku wierzby.



Poewangelicki kościół w Rokitach (2023)

Rokity to pierwotnie majątek ziemski, wzmiankowany w dokumencie w 1377 roku. W 1505 r. było to lenno rodziny Pirchsche, później Münchowsche.

W 1781 r. majątek przeszedł w ręce kapitana kawalerii Siegmunda Adama von Wildberga, w którego rodzinie pozostał do 1835 r.

W 1782 r. funkcjonował duży folwark, 5 rolników, 2 półrolników, 4 chałupników, nauczyciel, a na wybudowaniu Feldmark folwark Philippsruhe z kuźnią i sześcioma innymi chałupami – w sumie 38 domów.

W 1861 roku Rokity przejął Oberamtmann Zabel. Kolejnymi właścicielami byli: Joachim Lüttke w 1893 roku, a następnie Landesbank AG. w Berlinie. 7 VIII 1913 r. posiadłość Groß Rakitt została przekształcona w gminę wiejską.

Rokity były jedną z niewielu wsi w powiecie słupskim w których mieszkali również Kaszubi; w 1867 r. w całym powiecie doliczono się 188 Kaszubów.

14 VI 1920 r. do Rokit przybyła komisja w celu ustalenia granicy polsko-niemieckiej na podstawie ustaleń Traktatu Wersalskiego. W wyniku jej prac pola dziewięciu rolników zostały przegrodzone granicą państwową.

W 1910 roku Rokity liczyły 363 mieszkańców. W 1925 roku gminę zamieszkiwało 409 mieszkańców, z czego 194 stanowili mężczyźni (47,4%), a 215 kobiety (52,6%), mieszkało wówczas 403 protestantów (98,5%). W 1933 r. było 387 mieszkańców, a w 1939 r. – 314.

Około 1935 roku Rokity posiadały m.in. dwie gospody, oddział

kasy oszczędnościowo-kredytowej, piekarnię, trzy sklepy wielobranżowe, młyn, bednarnię, kuźnię i dwie stolarnie. Do 1945 roku gmina należała do powiatu słupskiego.

8 III 1945 r. Groß Rakitt zostało zajęte przez wojska sowieckie, a wkrótce po zakończeniu wojny wraz z całym Pomorzem Zachodnim znalazło się pod polską administracją. Groß Rakitt został przemianowany na Rokity. Dotychczasowi mieszkańcy wsi zostali wypędzeni, 176 osiedlono w Republice Federalnej Niemiec i 59 w NRD.

Od 1945 do 1954 roku wieś była siedzibą gminy wiejskiej Rokity, obecnie należy do gminy Czarna Dąbrówka w powiecie bytowskim. Wieś liczy obecnie ok. 500 mieszkańców.

Kościół w Rokitach

Z okazji wizytacji generalnej Parafii ewangelickiej w Mikorowie w 1891 r. podjęto decyzję o stworzeniu placówki kościelnej w Rokitach. W 1907 r. położono kamień węgielny, a w 1909 r. zakończono budowę centrum parafialnego.

W archiwum zborowym zacho-

wał się projekt kościoła (bez daty, bez nazwiska architekta i tylko przekroje podłużny i poprzeczny). Zaplanowano neogotycką budowlę z wysoką wieżą zwieńczoną spiczastym hełmem i wielobocznie zamkniętym prezbiterium.

Latem 1911 roku rozpoczęto budowę kościoła w Rokitach. 17 IX 1911 r. w obecnym prezbiterium wmurowano kamień węgielny. Cesarz Wilhelm II przekazał na budowę 20 000 RM, starosta powiatu słupskiego dr Walter von



Ewangelicki kościół w Rokitach (lata dwudzieste XX w.)

Brüning przekazał 8 000 RM. W 1912 r. budowę zakończono, i 20

XII 1912 r. mogło odbyć się uroczyste poświęcenie nowego kościoła przez Generalnego Superintendenta w obecności licznych przedstawicieli władz.

Kościół położony jest na skraju wsi, w jej północno-wschodniej części, po południowej stronie drogi prowadzącej z Czarnej Dąbrówki do Gowidlina. Na posesji kościelnej od zachodu stoi plebania z salą modlitw i dawnym

nych z okładziną kamienną. Ściana szczytowa (południowa) korpusu, klatki schodowej przy prezbiterium oraz ostatnia kondygnacja wieży - o konstrukcji szachulcowej (wypełnienia z cegły), zostały oszalowane deskami.

We wnętrzu zachowały się ewangelickie empory: organowa, zachodnia i wschodnia z galeriami. Empory i stropy galerii wsparte są na drewnianych słupach z bogato profilowanymi mieczami.

Wyposażenie z czasów budowy kościoła: krucyfiks w prezbiterium, 2 świeczniki ołtarzowe, 2 świeczniki w formie aniołów trzymających kolumnę z profitką, empory, ławki, neogotycka chrzcielnica, prospekt organowy, witraż.



Empora organowa (2023)

mieszkańcem organisty. Przy plebanii od południa postawiono budynki gospodarcze: położony równolegle budynek gospodarczy z szopkami z 1907 r. i prostopadle budynek z garażem z 1 ćw. XX w.

Kościół został wmurowany z cegiel (wątek krzyżowy) na fundamentach kamiennych lub cegla-

Po wojnie kościół przejęty został przez katolików i poświęcony 28 VIII 1945 r., a parafia rzymskokatolicka erygowana 1 VI 1951 r.

Parafia ewangelicka

Parafia w Rokitach została założona na początku XX wieku. Już podczas wizytacji generalnej w

1891 r. podjęto decyzję o budowie kościoła dla mieszkańców Rokit i okolicy. Od 1894 r. działał nieformalny filiał parafii mikorowskiej z osobnym wikariuszem dedykowanym do pracy z ewangelikami zamieszkującymi okolice Rokit, Kóz i Oskowa. 31 marca 1909 r. zakończyło się dotychczasowe podporządkowanie parafii z Mikorowa. Nowa parafia miała stać się „bastionem przeciwko katolickiemu kaszubizmowi”.

Początkowo siedzibę nowej parafii planowano w Rokitkach. Pomysł ten ostatecznie porzucono w 1906 r., ponieważ dwaj właściciele z Rokit zgodzili się na bezpłatne oddanie ziemi pod budowę zespołu parafialnego. W dniu 1 I 1907 r. podpisany został dokument o erygowaniu parafii. Latem 1907 r. w Rokitach wybudowano plebanię z salą modlitw. Pieniądze na budowę przekazało Stowarzyszenie im. króla Gustawa Adolfa.

Budowa postępowała bardzo szybko, wmurowanie kamienia węgielnego odbyło się w lipcu, a kaplica została poświęcona już 29 XI 1907 r. przez superintendenta generalnego ks. dr. Johanna Büchsela ze Szczecina. W dniu 1 IV 1909 r. parafia rokicka została formalnie wydzielona z parafii mikorowskiej.

W 1924 r. w statystykach kościelnych wykazywano 1907 luteran tworzących parafię w Rokitach, natomiast w 1932 r. – 1860 ewangelików. W 1925 r. odnotowano jednego mieszkańca wyznania katolickiego i czterech wyznania mojżeszowego.

Pierwszym proboszczem nowej parafii został ks. Otto Sendler, wcześniej wikariusz opiekujący się ewangelikami z okolic Rokit, Kóz i Oskowa. Był on szczególnie zdolny, zdołał w bardzo krótkim czasie zdobyć miłość swoich parafian w Rokitach.



Plebania pówangeliicka z Salą Modlitw (2017)

1 XI 1933 roku do Rokit przybył ks. Wilhelm Rieck. Początkowo pracował jako asystent kaznodziej, a od 1 I 1934 roku został wybrany na proboszcza. 29 VI 1939 r. Urząd Tajnej Policji Państwowej (Gestapo) w Koszalinie wydał wobec niego zakaz pobytu w powiatach przygranicznych: bytowskim, łębskim, miasteczkim i słupskim. Zakaz był uzasadniony tym, że był krytyczny wobec państwa narodowosocjalistycznego i utrzymywał stały kontakt z żydowską rodziną Tabor w Rokitach, co miało wywoływać silne oburzenie wśród ludności. Ks. W. Rieck

został usunięty z urzędu postanowieniem Izby Dyscyplinarnej Konsystorza Ewangelickiego Prowincji Pomorskiej z dnia 8 VIII 1940 roku. Jego postawa wobec ludności żydowskiej i opór wobec naziistów zasługują na szacunek i poważanie.

W 1940 r. parafia skupiała mieszkańców dziewięciu wiosek, w których mieszkało łącznie 1455 parafian. Były to: Groß Rakitt (Rokity), Hohenlinde (do 1937 r. wieś nosiła nazwę Bochowke – obecnie Bochowko), Gliesnitz (Glińnica), Klein Rakitt (Rokitki),

Mühlenthal (do 1937 r. Wottnogge - Otnoga), Seeblick (do 1937 r. Saviat - Zawiaty), Eichen (do 1937 r. Dambee - Dąbie), Neurakitt (Rokiciny) i Bochow (Bochowko) w powiecie łębskim. W Rokicinach znajdowało się kościelne schronisko młodzieżowe z 30 łózkami.



Schronisko młodzieżowe w Rokicinach (1 poł. XX w.)

Zbór ewangelicki

W 1954 r. Wydział ds. Wyznań pozytywnie zaopiniował wniosek Karola Hartuna, świeckiego kaznodziei ewangelickiego o przekazanie luteranom kaplicy w Rokitach, użytkowanej przez Kościół rzymskokatolicki. K. Hartun (*1897) mieszkał wówczas w Bochowiu, gm. Cewice, gdzie posiadał ok. 20 ha gospodarstwo rolne. W okresie przedwojennym, od 1932 r. uzyskał uprawnienia ewangelisty, które realizował na terenie powiatu słupskiego. Po II wojnie światowej odprawiał na-

bożeństwa domowe, m.in. w Siemirowicach oraz prowadził pogrzeby (ok. 30 rocznie). Kierowany przez niego oraz przez Klause Harmsa (zam. w Rokitach) zbor tworzyło ok. 100 ewangelików, zamieszkałych w okolicach Rokit. Wcześniej (17 IX 1950 r.) zbor starał się o odzyskanie kościoła w Sierakowicach. Problem zwrotu lub współużytkowania Sali Modlitw na plebanii w Rokitach wrócił w 1956 r. Zdaniem władz lokalnych opór rzymskokatolickiego proboszcza wynikał z obawy, że wielu jego parafian powróci do Kościoła luterańskiego. Ze sprawozdania Wydziału ds. Wyznań w Koszalinie z 13 XI 1957 r. wynika, że zbor w Rokitach wtedy już dysponował wspomnianą salą modlitewną.

W 1962 r. zbor niepolski w Rokitach tworzyło 50 ewangelików.

Pieczęć parafii ewangelickiej w Rokitach



Według stanu na 31 XII 1967 r. zbor skupiał 40 wyznawców, za-

mieszkałych w 4 miejscowościach.

23 VI 1971 r. władze PRL-owskie Decyzją nr Wz II-2/10a zapewniły zborowi ewangelickie-



Uczestnicy nabożeństwa w Rokitach (1977)

mu prawo do jednego nabożeństwa w miesiącu w kościele poewangelickim lub w Sali Modlitw na plebanii poewangelickiej w Rokitach. Z informacji ks. J. Krawczyka z 1975 roku wynikało, że kaplica była faktycznie współużytkowana z Parafią rzymskokatolicką, nabożeństwa odprawiano 2 razy w miesiącu, zbor obejmował 40 osób, w tym 2 dzieci. W roku 1983 ks. R. Mrowiec wykazał 27 wiernych opłacających składki kościelne. Na przełomie 1991/92 roku ks. M. Sikora wykazywał 17 parafian.

W latach 1995 i 1996 zbor był współorganizatorem Ewangelickiego Święta Lata dla kilkuset ewangelików ze wschodniej części Pomorza. Tematem pierwszego

festynu były bajki, natomiast drugi zatytułowany został „Ptasi festyn”. Obydwie imprezy odbyły się w remizie OSP w Pieskach.



W latach osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych XX w. oraz na początku XXI wieku zbrojem, a następnie od 1994 r. filiałem w Rokitach kierował Ewald Rosin (*10.8.1933 + 6.6.2011), który był także członkiem Synodu



(pierwszej i drugiej kadencji) Diecezji Pomorsko-Wielkopolskiej KEA. Ewald Rosin był przez trzy kadencje radnym gminnym, a od 16 II 1968 r. do początku XXI w. kierował lokalną Ochotniczą Strażą Pożarną.

Duchowni luterańscy.

W latach 1894-1909 wikariuszami Parafii mikorowskiej, delegowanymi do opieki nad ewangelikami w Rokitach byli: ks. August Theodor Fritz Bock (1894-95), ks. Max Emil Oskar Kamrath (1895), ks. Paul Emil Karl Lentz (1895-97), ks. dr Samuel Otto Bogislaw Plantiko (1897-1900), ks. Wilhelm August Gotthilf Gabler (1900-01), ks. Otto Johannes Andreas Dibbelt (1901-05), ks. Otto Theodor Erich Sendler (1906-09).

Proboszczami Parafii ewangelickiej w Rokitach zostali wybrani: ks. Otto Theodor Erich Sendler (1909-12), ks. Max Georg Juhr (1912-19), ks. Georg-Manfred Kö-



nig (1919-29), ks. Hugo Schneider (1931-33), ks. Wilhelm Rieck (1933-40), ks. Kurt Hübner (1940-45).

Po 1945 r. zbozem kierował świecki kaznodzieja, lektor Karol Hartun. W latach sześćdziesiątych opiekę duszpasterską przejęli ordynowani duchowni ze Słupska. Nabożeństwa w Rokitach odprawiali w kolejności chronologicznej: ks. Gustaw Burchart, ks. Eryk Smoleński, ks. Lucjan Steinhagen, Emil Gatner, ks. Jerzy Krawczyk, ks. Tadeusz Warczyński, ks. Ru-

dolf Mrowiec, ks. Mirosław Sikora, ks. Marcin Makula, ks. Wojciech Froehlich. Od 2006 r. organizowane są nabożeństwa domowe w Pieskach.

gen. **Karl Friedrich von Selasinsky** (*24 I 1786 Wargowo - † 26 IV 1860 Berlin), pruski wojskowy, generał, mason; syn właściciela majątku ziemskiego Friedricha Michaela (*1755 Siemirowice - † 1853 Słupsk) i Helene zd. Losthin (*1749 Wargowo - † 10 III 1801 Krępkowice); 26 IV 1794 - 1799

nauka w Szkole Kadetów w Słupsku; 18 V 1799 - 6 III 1803 w Korpusie Kadetów w Berlinie; 1807-15 uczestnik wielu bitew w wojnach napoleońskich; 1825 szef sztabu VII Korpusu Armijnego; 26 II - 12 V 1849 deputowany do Niemieckiego Zgromadzenia Narodowego (Parlamentu) we Frankfurcie; od 1848 członek ewangelickiego Zakonu Joannitów; 1851-60 na emeryturze; 1816 przyjęty do loży masońskiej „Friedrich Wilhelm zum Eiser-



Parafianie przed nabożeństwem (1991)

nen Kreuz”, która należała do Wielkiej Łoży Wolnomularskiej Niemiec, w późniejszych latach członek berlińskiej łoży „Pegasus”, 1838 wybrany Wielkim Mistrzem Narodowym, 1841 i 1842 Wielki Mistrz Stanowy, od 1849 piastował najwyższy urząd Wielkiej Łoży jako Mistrz Zakonu, honorowy członek łoż „Urania zur Eintracht” w Bützow, „Zum Tem-

pel der Eintracht und Wohltätigkeit” w Havelbergu, „Georg zur Treue” w Neustrelitz i „Zum Ölzweig” w Bremie; 1 XII 1853 został kawalerem Królewskiego Szwedzkiego Orderu Karola XIII, który jest zarezerwowany dla masonów; żona (ślub 28 IX 1810) Henriette Wilhelmine Juliane Jeannette zd. von Knebel (*21 IX 1785 Starogard - † 5 II 1872

Berlin), córka gen. dyw. Christiana Friedricha von Knebel; dwie córki: Luise (*8 VIII 1811 Berlin - † 26 XI 1833) i Elisabeth Amalie Bernhardine Wilhelmine (*19 XI 1812 Berlin - † 28 XII 1812 Berlin).



Uczestnicy nabożeństwa domowego w Pieskach (2018)

Jan Wild

ZAPLANOWANE WYDARZENIA

DATA	GODZ.	WYDARZENIE	MIEJSCE
3.04	17.30	Spotkanie dla zainteresowanych Kościołem	SCDiD
4.04	17.00	Spotkanie <i>Kobiety w Akcji</i>	SCDiD
od 6.04	po naboż.	Kiermasz wielkanocny	kościół
9.04	19.00	Koncert pasyjny	SCDiD
10.04	17.30	Rada Parafialna	SCDiD
12.04	15.30	80. rocznica zatopienia statków Gustloff Goya, Steuben nabożeństwo rocznicowe	Gdynia

PARAFIA EWANGELICKO-AUGSBURSKA W POZNANIU ZAPRASZA
DZIECI, MŁODZIEŻ, DOROSŁYCH NA REKOLEKCJE PASYJNE PT.

WARTOŚĆ DOJRZAŁOŚCI (duchowego doświadczenia)

REKOLEKCYJONISTA:

KS. MAREK JERZY UGLORZ

TERMIN:

12 KWIETNIA 2025 (SOBOTA)

GODZ. 10.30 – 13.30

MIEJSCE:

KOŚCIÓŁ EWANGELICKI
ŁASKI BOŻEJ,
UL. OBOZOWA 5, POZNAŃ

*Przyjdź
i postuchaj!*

KOSZT UCZESTNICTWA:
30 ZŁ (W TYM POSILEK).

MUZYCZNE WIECZORY W KOŚCIELE EWANGELICKIM 2025

POZWÓL MI
TWE MĘKI ŚPIEWAĆ
Męka Pańska w muzyce

śpiewa
Kwartet wokalny
Floridus

ŚRODA 9 KWIETNIA GODZ. 19.00
UL. SŁOWACKIEGO 40 | SŁUPSK

NASTĘPNY KONCERT ŚRODA 14 MAJA

O tym, co za nami

Synod DPW

W dniach 21-22.03 w Orzechowie k. Ustki odbyła się V Sesja VII Synodu Diecezji Pomorsko-Wielkopolskiej. Pierwszy dzień obrad poświęcony był problematyce nadużyć seksual-



nych. Do tematu uczestników Synodu wprowadziła psycholog p. Kamilla Hertmanowska-Maniuk zajmująca się tą problematyką w ramach pomocy ofiarom przemocy seksualnej w kościele katolickim. Część warsztatowa podzielona była na 3 grupy, w których próbowano się przyjrzeć problemowi z punktu widzenia pokrzywdzonego, sprawcy oraz wspólnoty. Drugi dzień obrad rozpoczął się nabożeństwem

spowiednio-komunijnym z kazaniem ks. Waldemara Wunsza z Ko-



Słupscy delegaci do Synodu

nina, a po nim nastąpiła część sprawozdawczo-budżetowa.

Sola Scriptura - finał

W sobotę, 22 marca w Warszawie na Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej odbył się finał Ogólnopolskiego Konkursu Biblijnego *Sola Scriptura* 2024/2025. Naszą Parafię reprezentowali Benjamin Froehlich, Sebastian Szubert (grupa I) oraz Jonatan Froehlich (grupa III). Te-

matyka tegorocznej edycji konkursu dotyczyła wyznania wiary proroków Eliasza i Elizeusza z (I i II Królewska) oraz proroka Amosa. Przedmiotem konkursu jest znajomość treści zadanych ksiąg biblijnych. Nasi reprezentanci wrócili z Warszawy zadowoleni, zdobywając 5 miejsce w Polsce (Jonatan) oraz miejsca wśród laureatów (Beniamin 26 pkt i Sebastian 24,5 pkt). Konkurs *Sola Scriptura* jest



szłość. W spotkaniu wzięli udział przedstawiciele parafii w Słupsku

ks. Wojciech Froehlich i Koszalinie ks. Janusz Staszczak i Izabela Głównicka Sokołowska oraz Gerrit Marx i ks. Bernhard Riedel z Niemiec. Kolejne spotkanie, mamy nadzieję w większym gronie, się w Pasewalku w Niemczech w listopadzie br.



organizowany przez Wydawnictwo Augustana oraz Generalnego Wyztatora Lekcji Religii. Podczas nabożeństwa (23 marca) uczestnicy finału otrzymali nagrody książkowe.

Spotkanie Grupy Roboczej

W Koszalinie, 25 marca odbyło się kolejne spotkanie grupy roboczej w ramach partnerstwa Diecezji Pomorsko Wielkopolskiej oraz Wrocławskiej z Kościołem Północnych Niemiec (Nordkirche). Podczas spotkania omówiono sprawy bieżące oraz wydarzenia z minionych miesięcy, jak również plany na przy-

Przygotowania do wystawy

27. marca przedstawicielki Klubu KAWON zawiozły swoje prace do Zehdenick w Niemczech, gdzie 25 kwietnia zostanie otwarta wystawa prac pt. Jesteśmy. To pierwsza zagraniczna wystawa prac pań z Kawonu, działającego przy naszej Parafii.



Skarbonka Diakonijna 2025

Skarbonka • NADZIEI •



**W CZASIE
PASYJNYM PODARUJ
POTRZEBUJĄCYM
SWOJE WSPARCIE
I MODLITWĘ.**

Ogranicz w czasie
pasyjnym swoje
przyjemności i złóż
ofiarę do skarbonki.

Podziel się
z potrzebującymi,
nie tym co Ci zbywa,
ale tym co ma dla
Ciebie wartość!



Wspomóż działania
Diakonii Polskiej
nr konta
78 1240 1037 1111
0000 0693 1384



www.diakonia.org.pl



PRZEKAŻ

1,5%

**TO TWÓJ
DAR
SERCA**

JESTEŚMY ORGANIZACJĄ
POŻYTKU PUBLICZNEGO

Diakonia 
Polska

KRS 0000260697

www.diakonia.org.pl
Cel szczegółowy: Diakonia Słupsk

CO NAM W DUSZY GRA

Na tych stronach Informatora Parafialnego publikowane będą artykuły, informacje, ciekawostki, recenzje i inne teksty przygotowane przez szersze grono autorek/autorów z naszej Parafii. Wraz z grupą *Kobiety w Akcji* zapraszamy do redagowania tekstów dotyczących Waszych zainteresowań związanych z wiarą, kościołem, wspólnotą, czy też Waszym doświadczaniem Boga i Jego stworzenia, którymi chcielibyście się podzielić z czytelnikami Informatora Parafialnego. Materiały do kolejnego numeru przyjmujemy do każdego 20-go dnia poprzedniego miesiąca. Zapraszamy do systematycznej współpracy!

Trudne, ale przydatne słowa

agenda - ustalony program spotkania – szczegółowy plan, który zawiera tematy do omówienia, kolejność ich prezentacji oraz czas przeznaczony na każdy punkt.

W kościele agenda to księga liturgiczna, zawierająca szczegółowy przebieg nabożeństwa (które jest rozumiane jako spotkanie Boga z Jego ludem), różne jego formy, części zmienne, modlitwy oraz błogosławieństwa. Agendy liturgiczne zawierają porządki udzielania sakramentów - Chrztu św. i Komunii Św., jak również czynności liturgicznych takich jak confirmacja, wstąpienie do kościoła, pogrzeb, ślub, poświęcenie obiektów itp. Obecnie trwają prace komisji synodalnej nad nową agendą, która od 1 niedzieli adwentu (2024) została udostępniona do użytku próbnego.

Psalm

Kroczę przez życie nieporadnie.
Potykam się o własne nogi.
Upadam...

I co wtedy?

Wtedy podnosisz mnie,
otrzepujesz kurz z kolan
i mówisz - idź.

I co robię?

Idę...

Agnieszka Lis

Humor z befką

W pewnym kraju ogłoszono zawody o tytuł najmądrzejszego obywatela. Nagrodą było 3.000 talarów. Wszyscy mieszkańcy zapisali się do konkursu. Następnego dnia ogłoszono inny konkurs tym razem na największego głupka w kraju. Nagrodą było 10.000 talarów. Wszyscy obywatele wypisali się z uczestnictwa w pierwszym konkursie i wzięli udział w drugim. Tylko jeden nie. To on wygrał 10.000 talarów.

Człowiek: *Panie Boże, czy milion lat jest dla Ciebie jak jedna chwila?*

Bóg: *Tak.*

Człowiek: *Czy milion złotych jest dla Ciebie jak jeden grosz?*

Bóg: *Tak.*

Człowiek: *To daj mi w takim razie jeden grosz!*

Bóg: *Chętnie, poczekaj jedną chwilę.*

Zacny obywatel pyta Józefa z Arymatei: *Dlaczego oddałeś swój najlepszy grób Jezusowi? Mogłeś go zostawić dla swojej rodziny.*

Józef: *Ach, głupstwo - to tylko na weekend!*

Wszystkie świadectwa są odzwierciedleniem naszych dokonań. Jedynie Boże świadectwo jest inne. Boże świadectwo jest odzwierciedleniem Jego Miłości.

RE
BUS



**PRZYKŁADOWE, MINIMALNE KWOTY SKŁADKI PARAFIAL-
NEJ W ZALEŻNOŚCI OD DOCHODU DANEJ OSOBY**

Dochód miesięczny	Składka miesięczna	Składka roczna
1 000,00 zł	10,00 zł	120,00 zł
1 300,00 zł	13,00 zł	156,00 zł
1 600,00 zł	16,00 zł	192,00 zł
2 000,00 zł	20,00 zł	240,00 zł
2 500,00 zł	25,00 zł	300,00 zł
3 000,00 zł	30,00 zł	360,00 zł
3 500,00 zł	35,00 zł	420,00 zł
4 000,00 zł	40,00 zł	480,00 zł
4 500,00 zł	45,00 zł	540,00 zł
5 000,00 zł	50,00 zł	600,00 zł
5 500,00 zł	55,00 zł	660,00 zł
6 000,00 zł	60,00 zł	720,00 zł
6 500,00 zł	65,00 zł	780,00 zł
7 000,00 zł	70,00 zł	840,00 zł
10 000,00 zł	100,00 zł	1 200,00 zł
12 000,00 zł	120,00 zł	1440,00 zł
15 000,00 zł	150,00 zł	1800,00 zł
17 000,00 zł	170,00 zł	2040,00 zł
20 000,00 zł	200,00 zł	2400,00 zł

**SERDECZNIE DZIĘKUJEMY ZA WSZELKIE
1% DAROWIZNY ZŁOŻONE NA RZECZ PARAFII!
ZACHĘCAMY DO REGULARNEGO OPŁACANIA
SKŁADKI KOŚCIELNEJ**

Składkę można opłacać w kancelarii parafialnej lub przelewać na konto parafialne z dopiskiem darowizna - składka kościelna rok imię i nazwisko (pozwoli to na odliczenie wpłaconej kwoty od podatku):

25160014621816836860000001

Dla innych darowizn obowiązują te same konta. Poniżej przedstawiamy wyciąg z regulaminu parafialnego dotyczący zasad opłacania składek kościelnych. Jednocześnie przypominamy, że pełnoprawny udział np. w wyborach do rady parafialnej lub jakichkolwiek głosowaniach podczas zgromadzeń parafialnych mają osoby, które znajdują się na liście parafialnej, czyli są członkami parafii pod względem formalnym, na co składa się również opłacenie składki kościelnej. Zachęcamy państwa do cyklicznych wpłat, które można realizować np. przez stałe, miesięczne zlecenia bankowe, rozkładając roczną należność na 12 mniejszych kwot (np. w przypadku, gdy miesięczne wynagrodzenie wynosi 2400 netto, to roczna składka kościelna wynosi 288 zł. Kwotę dzielimy przez 12, co daje nam miesięcznie 24 zł. W swoim banku dokonujemy zlecenia miesięcznej dyspozycji kwoty w wysokości 24 zł na konto bankowe parafii).

**SKŁADKA KOŚCIELNA - Regulamin Parafialny
Kościoła Ewangelicko - Augsburskiego
w Rzeczypospolitej Polskiej
ZASADY OGÓLNE**

§ 7

1. Każdy członek Parafii, który został konfirmowany i ukończył 18 lat, zobowiązany jest do płacenia składek parafialnych. Składki te powinny wynosić **co najmniej 1%** jego dochodu.

2. W uzasadnionych przypadkach Rada Parafialna może zwolnić od tego obowiązku pojedynczych parafian bądź też określone grupy społeczne np. uczniów, studentów, bezrobotnych, czy też rodziny przeżywające okresowe trudności finansowe. W uchwale dotyczącej zwolnienia powinien być określony czas trwania tego zwolnienia.

PLAN NABOŻEŃSTW NA KWIECIEŃ/MAJ 2025

DZIEŃ	SŁUPSK D	SŁUPSK PL	LĘBORK
06.04 5. pasyjna - Judica		10.30  	
13.04 Niedziela Palmowa		10.30  	8.30 
17.04 Wielki Czwartek		17.00 	
18.04 Wielki Piątek	15.30 	17.00 	8.30 
20.04 Święto Zmartwychwstania		10.30  	8.30 
27.04 Quasimodogeniti		10.30  	
04.05 Misericordias Domini		10.30  	
11.05 Jubilate		10.30  	8.30
18.05 Cantate		10.30  	
25.05 Rogate	12.00	10.30  	8.30
01.06 Exaudi		10.30  	

ROK WYZNANIA WIARY

